

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον κι' έβδωον μετρούντες χρόνον
'στὴν γῆν έδρεύουεν τῶν Παρθενῶνων.

'Έτος χίλια κι' έννιοκόσια
κι' ή φυλή μας πάντα δρώσα.

Τῶν δρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί — άπ' εϋθείας πρὸς μέ.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο — δ κ τ ῶ φ ρ ά γ κ α ε ι ν α ι μ ῶ ν ο .
Γιά τὰ ξένα ὁμως μέρη — δ έ κ α φ ρ ά γ κ α κ α ι ' σ τ ῶ χ έ ρ ι .

Εἰς γῶσιν φέρομεν παντός εἰμύσου τσελεπή
δι'ι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηροῦ» άνελλιπη
πρὸς δύο εικοσάφραγκα, κι' ἔπος άπ' ἔξω θέλει
δέν θά πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Τοῦ μηνός Δεκεμβρίου τριάντα
και γαλήνη πολλα κατά πάντα.

'Επτακόσια και δέκα κι' ὀκτώ,
νέος χρόνος με κρῶ φρικτό.

**'Ο φεύγων και δένων Λιδῶν
πρὸς κόσμον λαλεῖ γενεῶν.**

Φεύγω και σέρνω 'πίσω μου τοῦς ἑκατό μου χρόνους
γεμάτους κλάφαις, αίματα, και βογγητά και πόνους,
εἶδα νά πύση τῶν Παππῶν
ή κοσμοκρατορία,
καταστροφῆς άνατροπῶν
κι' ερίτεια μυρία.

Εἶδα τὴν κόσμο τῶν Ζουρλό,
ποῦ διν τοῦ λείπει γῶσις,
εἶδα κοπνοῦς τοῦ Βατερλώ,
Ναπολεόντων πτώσεις,
εἶδα τοῦς θρόνους τοῦς χρυσοῦς
νά τρίμουν, ν' άνταριαζώνται,
εἶδα τῆς γῆς τοῦς κολοσσούς
'στό γῶμα νά σωριάζονται.

Εἶδα τῶν θνητῶν τῆς μοίρας
κι' ἔξαράθηκα 'στό γέλοισ,
σέρνω 'πίσω μου πορφόραις,
ποῦ γινάκνε κυρτέλια.

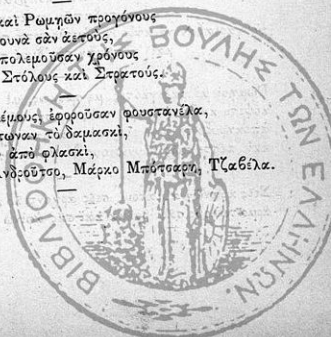
Εἶδα λάβρους κερανοῦς
ἀπὸ 'πάνω μου νά λάμπουν,
εἶδα και τοῦς Γερμανοῦς
μέσα 'στό Παρίσι νάμπουν.

Τὰ μάλ्लία μου 'τράβηξα με τῆς γῆς τὸ πέμμα,
ἔβουσα τὴν δίψα μου σὶ πολίμων αίμα,
χαλασοῦς ἑσάλπιζαν πτεροφόραις Φήμαις,
σάν τὴν Φάουστ 'γέλασα με τῆς Επιστήμης.

Νέους ἄθλους 'μέτρησα τῶων ημιθίων,
γῆτες ἑκατάφαγα σπλάγνα Προμηθέων,
ἄκουε' ἄρα τοῦ Δαυὶδ ἕμνος ν' άνακρούση,
εἶδα τὸν Βισμάρκ νεκρὸ, με και τὸν Μπουρούση.

Εἶδα και Ρωμηῶν προγόνους
'στό βουνά σαν ἄετοῦς,
ὅπου 'πολεμοῦσαν χρόνους
δίγως Στόλους και Στρατοῦς.

'Εκταναν κλερτοπολίμων, ἐροφούσαν φουστανέλα,
'φούκτωναν τὸ δακκακι,
ἔπιναν ἀπὸ σλασκι,
και τοῦς ἔλεγαν Ἄνδρῶτο, Μάρκο Μπότσαρη, Τζαβίλα.

'Απ' αὐτοὺς «ἀπαλλαγέντας» δὲν ἐλέγετο κανεῖς,
μήτε Μπόρσας ἦσαν τότε, μήτε καν ὁμογενεῖς,
μήτε Φραγκολεβαντινοί, μήτε μέγαρα μὲ τζόγους,
μόνον φρόνημα γενναίων,
ὅσων νὰ λιμεῖ μ' ἄλλους λόγους
προστυχιά καὶ τῶν γονεῶν.

Κεῖ ἐγὼ μείσα 'στους πολέμους καὶ 'στὸ βόγγο καὶ τοὺς πό-
βλεγα πρὸς τοὺς προγόνους:

«Ἄν εἰξάρατε τί κράτος μὲν ὀρᾷ θὰ κάνειτε,
δὲν θὰ 'θέλατε ποτὲ σας τὸν καιρὸ νὰ χάνετε
μὲ σπαθιά καὶ μὲ τουρξικά,
δίχως πῆταις καὶ τσουρέκια.

«Τί τοῦ κακοῦ πολέματε μὲς 'στῆς λαύριας καὶ 'στὰ χιό-
θελθουν 'μείρας, θελθουν χρόνια,
ποῦ θ' ἀκούει τ'ὸνομά σας καὶ θὰ νοιωθουν ἀναγούλα...
δὸς τοῦ 'λευθερίας θὰ τρώνει, κ' ἡ ψυχὴ των θάναϊ δούλα».

Μὰ δὲν μ' ἄκουσαν ἐκεῖνοι
κ' ἔκαναν αὐτὸ τὸ κράτος,
ποῦναϊ φλογερὸ κκμῖνι
καὶ τοῦ Μωῦσῶος βράτος.

Εἶδα καὶ τοὺς ἀπογόνους μὲ τὰ Φράγκα καὶ τὰ ρούχα
'στους παλῶους φουστανελάδες νὰ φωνάζουν γιούχα γιούχα,
καὶ νὰ διηγούνων τὴν γροθιά των
'μπρὸς οἱ Τούρκους καὶ Βουλγάρους,
ν' ἀκουσὺν καὶ τὰ σπαθιά των
γιά νὰ σφαζέουνε βερβάρους.

Καὶ τοὺς ἄκουσα γελῶν μείσα 'σῶν σφαιρῶν τὸν ἦχον
μὲ τοὺς ἰσκιούς νὰ μιλῶν τῶν προγόνων τῶν προστύχων,
καὶ τοὺς εἶδα 'μπρὸς 'στὸ σῆμα μὲ κατεβασμέν' αὐτιά
νὰ πετοῦνε καὶ τὸ πένια, νὰ πετοῦνε καὶ τὸ πάλια,
καὶ 'στους ἰσκιούς τῶν προγόνων νὰ μὴ γίγνευον ματιὰ,
μὰ νὰ βλέπουν τοὺς 'δικούς των, ὅπου φεύγανε πηλαλά.

'Εξερῆθηκα 'στὰ γέλοια
μὲ τοὺς νέους ἀπογόνους,
μὲ τῶν Φράγκων τὰ κοπέλια,
τοὺς Τουρκο-Βουλγαροκτόνους.

Τώρα ξίφη κορτερά
οἱ τραπέζια γύρω γύρω
κόβουνε τὸν μπακαρά,
κόβουνε τὸ τέρσο-τίρο.

Τώρα κόβουνε κομμάτια Βασιλόπτητας καὶ κούρκων
καὶ παντοδαπῶν κρεάτων...
ἐλογάριαζαν νὰ κόψουν τὰμὲλ'ετητα τῶν Τούρκων
καὶ 'κοπῆκαν τὰ 'δικὰ των.

Ρωμηοὶ μὲ ραδιγῶτες, μὲ ῥομῖνες, μὲ βελαιδες,
κόψετε κάθε σῆμα μὲ τοὺς φουστανελάδες,
ἀποκηρύξατέ τους εἰς τοὺς κατόπιν χρόνους
καὶ 'πίστε πῶς βουσίσιους δὲν θέλετε προγόνους.

Σεῖς κωνῶν αἰμάτων, σεῖς ἀργοντιᾶς καθρέφταις,
ἀμακτωλῶος σᾶς 'βῆκα καὶ σᾶς ἀφίνω κλέφταις,

τίτοιους σᾶς παραδίδο 'στὸν Εἰκοστὸν Αἰῶνα
ν' ἀγωνισθῆτε κ' ἄλλον ποδαρῶν ἀγῶνα.

'Ἐκατὸ διαβῆκαν χρόνοι, ποῦ κ' ὁ Σολωμὸς 'γεννήθη,
κ' ἄνδριάς 'στὸν τροβαδοῦρον εἰς τῶρα δὲν ἐστάθη,
κ' ἔγινε κ' ἐπιτροπὴ
ἀνδριάντα νὰ τοῦ κἀνρη,
καὶ τὰ πρέποντα νὰ πῆ,
μὰ θαρρὸ πῶς λῆγια χάνει.

Ποῖος ἔξυπος Φραγκο-Ρωμηός, ποῖος λέων τοῦ συρμού
κ' ἕνα λεπτὸ γι' ἀγαλλματὰ θὰ δώσῃ Σολωμοῦ;
εἶδῶ δὲν ἐστῆσαν σ' αὐτοὺς ἐν' ἀνδριάντ' ἀκόμα,
ποῦ τρῶνε σολωμούς κουτιῶν μὲ πυχαιὸν στόμα,
καὶ τῶρα γιὰ τὸν Σολωμὸ
θᾶγεται πέρα καὶ κἀμὸς;

Τί περισσότερο ζῆται κ' αὐτὸς ὁ μακαρίτης;
ἡ μουσικὴ τὸν «Ἐθνικὸν» ὅπῳταν ἀνακρούη,
μὲ σέβας δὲν σκονόναται κάθε Ρωμηός πολίτης,
δὲν βγαίνει τὸ καπῖλο του κ' ἄν ὀρθὸς δὲν τὸν ἀκούει;
Τίτοιμα τιμὴ πραγματικῶος τρῆς ἀνδριάντας κάνει,
Θεὸς 'σχωρίσταν, βρε παιδιὰ, μόνον αὐτὴ τοῦ θᾶναϊ.

Εἶναι κανεῖς νὰ μὴ γελᾷ;... 'στὸν Εἰκοστὸν Αἰῶνα
λεπτὰ νὰ θέλουν καὶ γι' αὐτοὺς, ποῦβῆκαν τὸν 'Αγῶνα.
Πιστεύω κ' οἱ Ζακυνθῖνοὶ πῶς θέλουν ν' ἀστετεύοναται,
ἀλλ' ἂν δὲν εἶναι χωρατὰ κ' ἂν ὄντως σοβαρεύοναται,
τότε τὸν ἀνδριάντα του νὰ τοῦ τῶν κἀνουν μόνον
καθὸ συμπατριῶτων...

εἶδῶ κανεῖας σήμερα πεντάρια δὲν πληρόνει
μήτε γιὰ τὸν 'δικὸ του.

Μις 'στὴν ἀβύσσον πιτῶ,
χαίρετε, σᾶς χαίρετῶ,
τῶρα 'στὰ γερόματά μου σᾶς ἰδοῦσας πολὺ,
χαίρε, νικητῶν λερωσί,
μὰ πρὶν φύγω καὶ τοῦ μπίστην τροβαδοῦρου Φασουλῆ
φτύνω τὸ τραγῆσιο μουσι.

Σᾶς εὐρῆκα δίχως Στέμμα, σᾶς ἀφίνω μὲ Κορῶνα...
ξεπροβάλλετε μὲ φούσκαις 'μπρὸς 'στὸν Εἰκοστὸν Αἰῶνα.

'Ο Φασουλῆς τὰ Κάλαντα τὰ λείει δίχως τάλαντα.

Νὰ σᾶς τὰ 'ποῦμαι... 'πίστετε τα... λοιπὸν καλημερούδια,
κ' Ἄη-Βασίλης ἐρχεται κ' ἀρχίζου τὰ τραγούδια.
'Αρχιμηνιαῖς, ἀρχιχρονιαῖς, κ' ἀρχαῖς Αἰῶνος νέου,
τὸ στόμα νὰ χορτάσωμε τοῦ καθενὸς ὀρνέου,
νὰ ῥᾶμ Βασιλόπτητας, πούληρικὰ καὶ διέδους,
σπαλέταις νὰ γυρῶσωμε, προβιάσματος, στεφάνους.

Καθ' αἰῶνας ὅπου θᾶναϊ
χρόνους ἕκατὸ μᾶς κάνει,
κάθε χρόνος ὅπου τρέχει
μὲ ντουζίνα μῆνες ἔχει,
κάθε νέος μῆνας πάντα
ἔχ' ἡμέρας ὡς τριάντα,
μὰ τυχαίνει ποῦ καὶ ποῦ νᾶχη καὶ τριανταμία,
καὶ 'στὸ τέλος τοῦ μηνὸς ὅλοι τρέχουν 'στὸν Ταμίαι.